

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

GLAS

Toneelspel in drie bedrijven

1880
door

Benny Braem

Derde, door de auteur herziene, versie

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2012

Nr.2990

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *GLAS* op te voeren moet de naam van auteur *BENNY BRAEM* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2008/220/031
ISBN 978-90-385-10309

© 2008 Toneelfonds J. Janssens/Benny Braem
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(3 dames – 5 heren)

RUDY : Rond de vijftig, hij is de eigenaar van een bruin café. Hij is nogal rechts van opvattingen.

ADRIE : De vriend van Rudy, niet zo snugger, maar met het hart op de juiste plaats.

JORIS : Jonge kerel, heeft zo zijn eigenaardigheden.

MARINA : Rond de veertig en een vaste klant in het café, waar ze steeds aan het raam zit. Ze geeft regelmatig commentaar over wat er zich buiten afspeelt.

ODETTE : Zelfde leeftijd als Marina. Goede vriendin van Marina, ze vertoeft ook regelmatig in het café. Ze is te jeugdig gekleed voor haar leeftijd.

MICHEL : Heel joviale buschauffeur, ook kind aan huis.

LUC : In de veertig, onbekende die toevallig in het café komt.

SOFIE : Jong meisje met leuk voorkomen. Ze spreekt Nederlands met een licht accent.

DECOR

Het is een bruin café, waarin het raam dat uitkijkt op de straat een belangrijke plaats heeft. Toog en raam moeten gemakkelijk speelbaar tegenover elkaar worden opgesteld. Er is een straatdeur en een doorgang (liefst geen deur) naar de gang waar de keuken en het toilet in uitkomen. Enkele tafeltjes maken het geheel af.

KORTE INHOUD

Het verhaal speelt zich af in een bruin café rechtover een bushalte. Rudy runt de zaak op zijn manier en geeft ongevraagd zijn kijk op de wereld. Deze mening is duidelijk gebaseerd op een gevoel van onveiligheid dat door de media wordt gestimuleerd. De stamgasten kennen en verdragen elkaar, tot er op een dag een onbekende binnenstapt. Het is duidelijk dat hij naar iemand of iets op zoek is. Of is juist iemand naar hem op zoek? Door zijn komst gebeuren er plots allerlei zaken die niemand in de hand heeft. De gekende routine van elke dag wordt door elkaar gehaald en zekerheden worden in vraag gesteld. Goede bedoelingen, vertrouwen en vriendschap worden op de proef gesteld. Deze eigenschappen blijken even breekbaar als glas.

EERSTE BEDRIJF

Scène 1 : Marina, Rudy, Joris, Adrie

(Marina zit op haar vaste plaats bij het venster. Dit is haar uitkijk op het leven. Hierbij geeft ze regelmatig commentaar op hetgeen zich buiten afspeelt. Joris zit aan de toog en drinkt een koffie. Rudy luistert naar de hoofdpunten van het nieuws. Hij zet de radio af en gaat de stoelen terug op de grond aan het zetten.)

MARINA : Het is hier nog rustig.

RUDY : Om acht uur, wat zou je willen.

MARINA : Ja dat is waar.

RUDY : Voor mij mag dat zo nog een tijdje blijven. Het was weeral voorbij twee uur vannacht als de laatste klant hier de deur uitzwalpte.

MARINA : Dan heb je ook niet veel geslapen.

RUDY : Vier uurtjes. Ik ben dat gewoon.

MARINA : Waar dat jij dat allemaal voor doet, is mij een vraag.

RUDY : Wat moet ik anders?

MARINA : Een beetje profiteren van het leven. Je hebt niemand in je weg. Voor je het weet is het te laat.

RUDY : Gaan rentenieren en heel de dag op mijn gat zitten, nee merci. Dan word ik zot, dat is niets voor mij.

MARINA : Ja, het is jouw leven.

RUDY : Daarbij, wat zou je zonder mij moeten beginnen? Ik ben je toeverlaat en je klaagmuur. Komt je vriendin niet vandaag?

MARINA : Nee, ons Odetje moest vandaag gaan babysitten bij haar dochter. Dat wist je toch. Ze heeft het gisteren hier nog verteld.

RUDY : Meisje, als ik alles moest onthouden wat ze tegen mij zeggen, dan had ik een kop als een olifant.

MARINA : Zo te zien heb je dan toch al heel wat onthouden.

RUDY : Ik weet wie het zegt.

MARINA : Haar dochter ging zich vandaag laten steriliseren. Ze hebben drie kadees op vier jaar tijd.

RUDY : Op vier jaar, die hebben ook goed geboerd.

MARINA : Dat vond ons Odette ook en daarom had ze tegen haar dochter gezegd, dat Jean er beter eens aan zou denken om er een knoop in te laten leggen.

RUDY : Oei, dat doet pijn.

MARINA : Ja, dat vond Jean ook. Toen zat het spel op de wagen. Waar dat schoonmama zich mee moeide. Je kent dat. Het ging van kwaad naar erger. Hij heeft in geen maand meer tegen haar gesproken.

RUDY : In feite had Jean toch gelijk. Als schoonmoeder moet je je daar toch niet mee bemoeien. Ik zeg altijd: zaken die zich tussen de lakens afspelen, dat is voor degenen die er tussen liggen. Daar moet niemand anders zich iets van aantrekken.

MARINA : Oh, die mannen zijn allemaal dezelfde. Eerst staan ze ermee te zwaaien als met een lasso. Maar als ze hun verantwoordelijkheid moeten opnemen, vinden ze niets meer terug in hun broek.

RUDY : Dat is toch wel een ernstige ingreep.

MARINA : Puch, een sneetje van één centimeter.

RUDY : Ja, maar als ze op die plaats verkeerd snijden, is één centimeter toch redelijk veel.

MARINA : Broekschijters zijn jullie.

RUDY : Maar waarom is haar dochter dan gegaan?

MARINA : Ze kwamen er niet uit en ze hebben erom geloot. Hij heeft aan het langste eindje getrokken.

RUDY : (*lachend*) Hij heeft aan het langste eindje getrokken. Er is in ieder geval niet in geknipt. Hier zie, je koffietje.

MARINA : (*kijkt door het raam.*) Die van hier rechtover gaat ook weer op stap. Ik vraag mij af of die niets anders te doen heeft. Dat is al een paar keer deze week. Nu heeft die weer wat anders aan. Gisteren had ze zo een fel groen kleedje aan en vandaag zit ze in het geel.

RUDY : Dan is het tijd om ze te plukken.

MARINA : Onnozelaar.

RUDY : Je zou daar beter eens een voorbeeld aan nemen. Als ik mij niet vergis, heb je al zeker drie weken hetzelfde aan.

MARINA : Dat moet jij zeggen. Veel spiegels zullen er in je slaapkamer toch ook niet hangen.

RUDY : Dat zou je wel graag willen weten. Je zou daar nog eens aardig van kunnen verschieten. Dit is mijn werkkledij.

MARINA : Dat is daar niet pluis als je het mij vraagt.

RUDY : Wat wil je daar nu mee zeggen?

MARINA : Dat is toch niet normaal. Dat is al de derde keer deze week dat ze aan de bushalte staat. Die deed dat vroeger niet.

RUDY : Die zal graag gaan winkelen.

MARINA : Om acht uur ? Je bent toch wat wereldvreemd. Het is te horen dat je niet veel buiten komt. De winkels waar die kakmadammen binnenlopen, gaan maar ten vroegste om tien uur open.

RUDY : Of haar moeder is ziek en ze gaat dat mens wat helpen.

MARINA : Zo opgekalefaterd zeker.

RUDY : Jij moest bij de BOB gaan, de mensen wat bespioneren. Dat zou je nog goed af gaan ook. Je wordt daar zelfs betaald voor dat soort werk.

MARINA : Ik heb het niet zo voor werk. (*Ondertussen gaat ze speelkaarten halen aan de toog.*)

RUDY : Zo ken ik er nog wel een paar. Maar daar zijn er niet veel die het zich kunnen permitteren om niet te moeten werken.

MARINA : Let op, ik heb niets tegen werk, maar ik kan niet zo goed overweg met de bazen.

RUDY : En de bazen niet met jou.

MARINA : Waarom denk je dat ik nooit ben getrouwd? Ik doe wat ik wil en ik kom niets te kort.

RUDY : 't Is voor elk zoveel niet.

MARINA : Joris, uw bus is er.

JORIS : Merci, tot morgen. (*Hij vertrekt.*)

MARINA : Dat is ook een speciale.

RUDY : Waarom?

MARINA : Die komt hier elke morgen binnen, exact om kwart voor acht. Hij gaat altijd aan hetzelfde krukje aan de toog zitten, terwijl dat alle krukjes leeg zijn. Hij zegt geen woord.

RUDY : Ja, dat is geen familie van jou.

MARINA : Amaai, als je met vijftig van die kadees een feest moest geven, daar zou nogal ambiance zijn.

RUDY : Dan konden ze jou vragen als diskockey.

MARINA : (*Ondertussen begint ze de kaarten te leggen.*) Lang geleden heb ik één keer gezegd dat zijn bus er was, omdat ze een beetje vroeger was dan gewoonlijk. Vanaf dat moment rekt die er gewoon op dat ik hem verwittig. Als ik niets zou zeggen, dan denk ik dat hij zelfs zou blijven zitten. Kijk, kijk, ... voor dat hij instapt, staat hij al met zijn abonnement boven zijn hoofd. Dat doet hij nu elke keer.

(*Het blijft een tijdje stil.*)

Volgens mij houdt die aan.

RUDY : Joris?

MARINA : Maar nee, die van hier rechtover. Ik ben er zeker van. Haar vent is de deur nog niet uit of madame plamuurt zich op en vertrekt. Tegen 's avonds zit ze terug thuis braaf patatjes te schillen.

(*Adrie komt binnen.*)

RUDY : Van een patatje gesproken.

ADRIE : Dertien waren er. Dertien! Ik ruik er nog naar. Je moet eens ruiken.

MARINA : Nee merci.

ADRIE : Jij hebt gisteren die stronten niet opgekuist.

RUDY : Natuurlijk niet. Ik had op onze Adrie gerekend.

ADRIE : (*Tegen Marina*) Dertien van twee dobbermannen, dat is langer dan van één dag, hé Marina?

MARINA : Bij mij zou dat van meer dan één maand zijn, maar ik heb wel last van

constepatie.

RUDY : Constipatie.

MARINA : Je verstaat me toch. Zeg waarom heb je eigenlijk twee honden? Je hebt van heel de dag geen tijd om er naar om te kijken.

RUDY : Dat is mijn afschrikmiddel tegen moeilijke vrouwen, inbrekers en bruine mannetjes.

MARINA : Bruine mannetjes?

RUDY : Al dat vreemd volk dat hier ronddoelt. Je weet helemaal niet wat die eigenlijk willen. Maar volgens mij niets goed. Nee, ik moet er niets van hebben. Ik weet dat die kadees bang zijn voor een hond, dus ben ik er zeker van dat ze mij met rust zullen laten.

MARINA : Ik ben van één ding zeker, als je Adrie niet moest hebben, dan hadden je keffers elkaar al opgegeten.

ADRIE : Voilà Marina, goed gezegd. Je denkt zeker dat ik dat voor mijn plezier doe. Elke keer dat ik ermee ben gaan wandelen, zijn mijn armen zoveel langer geworden. *(Hij toont dit ook.)*

RUDY : Adrie, dat is je trui die te kort is. Daarbij Adrie moet dat niet doen. Hij heeft het zelf voorgesteld.

ADRIE : Ja, dat is waar.

RUDY : Hij doet dat niet gratis.

MARINA : Dat zou er nog moeten bijkomen.

RUDY : Hij verdient er zijn drank mee.

ADRIE : Geef mij dan maar een witteke.

RUDY : Het is nog maar goed acht uur. Ga je nu al aan de wittekes beginnen, tegen deze middag heb je niets meer over.

ADRIE : Hoeveel kost een witteke?

RUDY : Twee euro, maar je moet dat toch niet betalen.

ADRIE : Hoeveel kost een koffie?

RUDY : Een euro en tien cent.

ADRIE : En een pintje?

RUDY : Evenveel.

(Adrie neemt een bierkaartje en een potlood en begint te schrijven.)

Wat ben je van plan? Ga je ook een café beginnen, dat je al die prijzen moet weten?

MARINA : Dat zou wat zijn. Daar zou volk naar komen kijken. Een cafébaas die zichzelf rijk drinkt. De redding voor de horeca.

ADRIE : Hoeveel drankjes heb ik vandaag verdiend?

RUDY : Laat ons zeggen....zes.

ADRIE : Twee euro min één euro en tien cent, dat is...

(Het duurt en er komt niet echt een antwoord.)

MARINA : 90 cent.

ADRIE : 90 cent. 90 cent maal zes.

(Er volgt een spel tussen de twee anderen, omdat Adrie probeert te rekenen.)

Neem vijf drankjes, want de tafel van zes kan ik nog niet zo goed. 90 cent maal vijf. 9 maal 5 dat is 45 en nul daarachter dat is 450. Hoeveel is dat in euro's?

MARINA : Vier euro en vijftig cent.

ADRIE : Voilà Rudy, je gaat mij niet bij mijn pietje hebben. Als ik wittekes drink, heb ik vier euro's en vijftig cent meer verdiend dan als ik een pintje of een koffie drink. Voor die vier euro en vijftig cent, kan ik zeker nog vier pintjes drinken deze namiddag.

MARINA : Wie is hier de slimste?

ADRIE : Schol!

RUDY : Ons Heer moet van alles zijn getal hebben.

Scène 2: Luc, Rudy, Adrie, Marina, Michel

(Ondertussen is er voor hen een vreemde binnengekomen. De drie zijn dat niet gewoon en het gesprek valt stil.)

LUC : Een koffie alsjeblieft.

(De onbekende blijft recht staan, hij knikt eens naar Marina. Marina knikt terug. Het blijft stil. De onbekende probeert door het venster naar buiten te kijken. Adrie tracht de aandacht te trekken en knikt overdreven.)

RUDY : Alsjeblieft. *(Hij geeft hem de koffie.)* Zacht weer vandaag.

LUC : Dat valt wel mee. Wij mogen niet klagen.

RUDY : Nee, vorige maand was het heel wat minder.

LUC : Zeg dat wel. Kan ik hier eventjes naar het toilet?

ADRIE : Ja, langs daar en dan de eerste deur rechts. *(Hij denkt na en maakt gebaren met zijn handen.)* Nee, links! Links hé Rudy?

RUDY : Ja, links.

ADRIE : Ja want rechts is de keuken.

LUC : Merci. *(Af)*

MARINA : Die heb ik hier nog nooit zien passeren. Het is nochtans geen lelijke, hij zou mij zijn opgevallen.

ADRIE : *(lachend)* Hij heeft jou misschien aan het raam zien zitten en daarom is hij hier binnengekomen.

MARINA : Hij zegt weer iets.

RUDY : Nu weet ik waarom dat er hier meer volk voorbij gaat, dan dat er binnenkomt.

MARINA : Zal het gaan! *(Ondertussen kijkt ze naar buiten.)* Die snotneuzen moeten precies weer niet naar school. Die hangen hier al een hele tijd rond. Het is toch nog geen vakantie? Dan verschieten ze ervan dat ze gebuisd zijn.

RUDY : Je bent toch ook jong geweest. Al wat die willen is gewoon wat plezier maken en zich amuseren.

MARINA : Maar wij gingen tenminste naar school.

ADRIE : Hij blijft wel lang weg.

RUDY : Wie?

ADRIE : Wel... *(doet teken naar het toilet.)* Zijn koffie zal al koud zijn.

RUDY : Dan moet hij niet meer blazen.

MARINA : De ouders van tegenwoordig kijken niet meer naar die gasten. Als ze er zelf maar geen last van hebben.

(Ondertussen komt Luc terug binnen. Hij neemt zijn koffie en gaat aan een tafeltje zitten.)

MARINA : Wel ja jongens steek er nog maar eentje op. Waar die dat geld vandaan halen, dat versta ik niet. Weet je wat dat kost, een pakje sigaretten?

(Luc kijkt in het passeren ook eens naar buiten.)

ADRIE : Uw koffie zal al koud zijn. Maar dat is niet erg, want dan moet je niet meer blazen.

(Luc knikt, maar reageert niet echt.)

Woon je hier in de buurt?

LUC : Nee.

MARINA : Dat is spijtig.

(Iedereen kijkt naar Marina.)

(Merkt dat ze bekeken wordt en herneemt.) Dat is nu spijtig, die mens heeft zo gelopen en nu is die juist zijn bus kwijt.

ADRIE : Ik ben Adrie. Ik help Rudy. Dat is mijn beste maat. Dat is Rudy. Die heeft twee dobbermannen, hij is de baas van het café. Dat is Marina. Ze is niet graag alleen en daarom zit ze de meeste tijd bij ons. Normaal is Odetje er ook, maar vandaag niet.

LUC : Ik ben Luc.

MARINA : God, daar heb je hem! Rudy, Michel is daar. Wat zou hij vandaag weer hebben meegemaakt?

(Michel komt binnen.)

MICHEL : *(Heel joviaal.)* Goedemorgen mannen. Ha Marinaatje, is het een goed programma op je televisie vandaag?

MARINA : Nu is het terug rustig, maar daarnet lieten ze een stukje uit een griezelfilm zien.

MICHEL : Je moet door het raam kijken, niet in het glas.

RUDY : Colaasje zeker?

MICHEL : *(gaat aan de toog zitten.)* Dat weet je, als ik moet werken... geen alcohol voor mij. Om elf uur moet ik hier de zestien van Guy overnemen.

RUDY : Om elf uur, dan heb je nog wel even tijd.

MICHEL : Ik weet het, maar wat zit ik alleen thuis te doen? Die van ons begint al om acht uur. Voor die de deur uit is, heeft ze alles aan de kant en moet ik zorgen dat alles proper blijft liggen. Dus..

MARINA : Ja, als ons Anneleentje niet thuis is, mag hij gaan en staan waar hij wil. Als ze het maar niet te weten komt.

MICHEL : Kijk jij nog maar wat televisie.

RUDY : Het is al een hele tijd geleden dat wij Guy nog eens over de vloer hebben gehad. Hij is toch niet ziek geweest?

MICHEL : Nee, nee. Hij heeft een nieuwe auto gekocht. Hoe dat die dat doet, dat weet ik niet maar om de vier jaar staat daar een nieuwe bak.

RUDY : Amaai.

MICHEL : En geen kleintje, een terreinwagen heeft hij gekocht. Daarom dat hij nu wat op zijn portemonnee zal zitten zeker.

RUDY : Ja, je kan niemand zijn rekening maken.

MICHEL : Maar met over Guy te beginnen. Mensen, die heeft vorige week wel het een en ander meegemaakt.

ADRIE : Toch geen accident met zijn nieuwe auto?

MICHEL : Bijlange niet.

ADRIE : Want daar hoor je veel van. Als je juist met een nieuwe auto rijdt, dat er dan iemand tegen knalt.

RUDY : Dat zul jij nu nooit tegen komen Adrie.

ADRIE : Nee? Nee dat is waar. Want ik heb geen rijbewijs.

RUDY : Michel, vertel eens verder.

MICHEL : Het was op het werk. Hij had de lijn naar de stad. Dat is zo een lijn met nogal een slechte reputatie. Hij stopt aan een halte. Daar staat er een neger van bij de twee meter. Die stapt op en hij zegt in gebrekkig Nederlands: "Ikke niet betalen." Hij gaat in de bus zitten en zegt niets meer. Guy reclameert nog wat, ja wat kan je anders doen. Maar die kerel geeft geen kik. Ze hebben ons geleerd, als wij alleen zijn om dan niet echt te reageren, want anders krijg je toch maar vodden. Dus rijdt hij maar door.

RUDY : Maar jongens toch.

MICHEL : Die was daar echt niet goed van.

RUDY : Dat zou ik geloven.

MICHEL : 's Anderdaags dezelfde halte, daar staat nogal wat volk en ineens komt die grote zwarte daar aangelopen. Hij stapt op, 't zelfde spel : "Ikke niet betalen." En hij gaat gewoon zitten.

RUDY : Ik heb het daarnet nog gezegd. Met die gekleurde gasten niets dan last. Profiteren dat is het enigste dat zij kunnen. Als je er dan tegenin gaat riskeer je nog wat lappen op je kop of een mes tussen je ribben.

MICHEL : 's Avonds vertelt Guy heel die historie aan zijn baas. Je kan niet anders, want anders blijft dat spelletje duren. 's Anderdaags, zelfde lijn, zelfde uur. Wat denk je? Die kadee staat daar terug. Hij stapt op en zegt weer : "Ikke niet betalen." Maar nu staan daar achteraan in de bus twee agenten recht en stappen naar voor. "Hela vriendje", zeggen ze. "Waarom ga je niet betalen?" "Ikke, abonnement hebben."

(Michel barst in lachen uit en valt bijna van zijn kruk. Rudy kijkt hem verbaasd aan.)

ADRIE : Ha ja, dat is normaal. Allez Rudy, versta je dat niet? Als je een abonnement hebt, moet je niet betalen.

MICHEL : Een goeie hé! Zeg Rudy, mag ik mijn soep eens in de micro wave steken. Ik denk daar juist aan, ik ben dat thuis vergeten.

MARINA : Ons Anneleentje had de micro wave al afgewassen en hij was bang dat hij hem vuil ging maken.

MICHEL : (*Voor Marina*) Koude soep dat is als een koude vrouw, daar kan je niets mee doen.

RUDY : Je weet de weg.

MICHEL : Merci.

MARINA : Daar ben je wel met je twee voeten ingetrapt.

RUDY : Je moet eens naar het nieuws luisteren. Het is niet de eerste keer dat een bus- of trambestuurder bedreigd wordt door die gasten. Ik beklaag die chauffeur, want moest hij – als eerlijke burger – die mannen met één vinger durven aanraken dan was het land te klein.

LUC : Mag ik nog een cola?

RUDY : Natuurlijk.

LUC : Is hier altijd zo veel plezier? Vraag eens of die andere mensen ook iets willen drinken.

ADRIE : Voor mij een witteke. (*gaat bij Luc staan.*)

RUDY : Marina ?

MARINA : Een glaasje witte wijn.

LUC : Neem zelf ook iets.

RUDY : Merci. Ben je hier bekend in de buurt?

LUC : Nee, ik ben hier, ja hoe moet ik dat nu zeggen, heel toevallig terecht gekomen. Maar ik heb mij al goed geamuseerd. Ik wist niet dat er nog zulke cafés bestonden.

ADRIE : Je bent toch niet verloren gelopen?

LUC : (*Lachend*) Nee.

ADRIE : (*Adrie gaat bij Luc aan het tafeltje zitten.*) Want als je moest verloren gelopen zijn, dan moet je maar aan mij vragen waar dat je naar toe wil. Ik ken hier heel de buurt als mijn broekzak.

RUDY : Adrie, laat die mens toch met rust.

ADRIE : Ik doe toch niets verkeerd. Ik wil alleen maar helpen. Vind je het vervelend dat ik hier zit?

LUC : Nee, blijf gerust zitten.

MARINA : Gezondheid! Hier komen er niet veel binnen die eens trakteren. Zeker niet als ze je niet kennen. 't Is hier zoals buiten, iedereen voor zichzelf.

LUC : Dat is de ziekte van de moderne tijd.

ADRIE : Daar heb ik geen last van.

RUDY : Jij hebt nergens last van. Moest iedereen zijn zoals jij, dan konden al de dokters gaan stempelen. Zalig de armen van geest.

MARINA : Want zij zullen God zien, als was het door de teut van de koffiekkan. (*kijkt weer naar buiten.*) Maar het is niet waar hé! Verdomme, vuile bandieten. Hoe durven jullie! Met drie dan voelen ze zich sterk. Dan kunnen ze het wel halen. Die stampen dat meisje gewoon omver. Ze zijn er met haar handtas vandoor.

RUDY : Wie?

MARINA : Die snotneuzen die hier al heel de tijd rondhangen. Die brave studentjes die alleen maar wat plezier willen maken.

(Adrie en Rudy gaan naar het raam. Marina staat met haar armen in haar zij. Luc gaat naar buiten.)

En niemand die reageert of ook maar een poot uitsteekt. Ze staan daar maar gewoon te kijken en maar commentaar geven. Waar gaat de wereld toch naar toe?

ADRIE : Luc die is daar ook. (*kijkt verbaasd achter zich en merkt dat Luc niet meer in het café is.*)

MARINA : Hij brengt haar naar binnen.

Scène 3: Adrie, Rudy, Sofie, Marina, Michel

ADRIE : (*In paniek*) Rudy, geef mij je gsm eens, dan bel ik de 100.

RUDY : Ken je dat nummer wel jongen? Daarbij, blijf eens rustig. Panikeer niet zo. Je weet niet eens hoe erg het is.

ADRIE : Die juffrouw is wel gewond.

LUC : (*brengt Sofie binnen.*) Lukt het een beetje?

SOFIE : Ja, ja.

MARINA : Maar kind toch, heb je je pijn gedaan?

SOFIE : Het gaat wel. Dank je wel. Het lukt wel.

MARINA : Dat was wel een serieuze val die je gemaakt hebt. Je hebt toch niets gebroken?

SOFIE : Dat denk ik niet. Ik ben echt geschrokken. Als ik mij misschien een beetje proper kan maken.

MARINA : Wij moeten de politie bellen, dat je zo niet laten. Dat crapuul is er met haar handtas vandoor.

SOFIE : Nee, geen politie!

ADRIE : De eerste 48 uren zijn de belangrijkste, je moet er dus niet te lang mee wachten. Anders zijn al de sporen 'uitgewisseld'.

RUDY : Hoe weet je dat allemaal Adrie?

ADRIE : Af en toe mag ik eens mee naar Marina thuis. Dan kookt ze voor mij. Dan kijken wij samen televisie en dat hebben wij samen gezien op Vijata. Hé Marina? Dat is zo'n programma over..

MARINA : Ja Adrie.

LUC : (*Tegen Rudy*) Ik denk dat het nogal zal meevallen. Maar kunnen wij ergens naar toe om haar een beetje..

RUDY : Maar natuurlijk, in de keuken vind je wel het een en het ander. Dat is geen enkel probleem.

ADRIE : Kom, ik wijs de weg.

(*Luc, Sofie en Adrie af.*)

MARINA : Daar versta ik niets van. Zij blijft er wel kalm bij. Ze is haar handtas kwijt en ze wil geen politie.

RUDY : Precies of die mannen zouden ze terug vinden. Daarbij, ze zal er haar redenen wel voor hebben.

MARINA : Hoe is het mogelijk. Ze heeft een mooi snoetje, dus is er geen vuiltje aan de lucht. Maar was het er een uit de woestijn geweest, dan zou je het wel verdacht gevonden hebben.

MICHEL : (*Terug op*) Het werd daar iets te druk in de keuken. Hebben ze dat meisje

overvallen?

MARINA : Ja, hier voor de deur.

RUDY : Je hebt je snoepgroenten nog moeten snijden zeker? Ik was helemaal vergeten dat je er nog was.

MICHEL : Nee, die soep was al lang klaar. Dat duurt maar een minuutje. Ik zag daar de krant liggen en ik heb wat in sport zitten lezen. Hebben jullie gezien wie die juffrouw zo heeft toegetakeld?

RUDY : Marinaatje heeft alles gezien.

MARINA : Ik kan alles precies beschrijven. Maar ik zal toch niet moeten getuigen, want de juffrouw wil er geen politie bij halen.

MICHEL : Waarom niet? Dat begrijp ik niet. Als je het mij vraagt, is dat een rare zaak.

RUDY : Het is toch wel even schrikken. Je hoort dat die dingen regelmatig gebeuren, maar als het voor je eigen deur is dan voelt dat toch maar vies aan.

(Adrie terug op. Hij wijst naar de keuken.)

RUDY : Komt het daar in orde?

ADRIE : Ze is hier... ze is hier in het geheim.

RUDY : Wat is dat weer voor gezever?

ADRIE : Nee, ze heeft het zelf gezegd. Niemand mag weten dat ik hier ben. En ik mocht het aan niemand vertellen.

RUDY : Ze is hier in het geheim, niemand mag het weten. Dat is precies een politiefilm. Werkt ze undercover?

ADRIE : Wat is dat? Dat weet ik niet. Maar ze heeft wel gezegd, dat ze geen papieren heeft.

MARINA : Ha nee slimmerd, die hebben ze gestolen.

MICHEL : Nee man. Geen politie, geen papieren, volgens mij is die hier illegaal. Ik heb het gezegd dat het niet pluis was.

(Ondertussen zijn Luc en Sofie ook binnengekomen. Ze hebben de laatste zin gehoord.)